

Arrest

nr. 341 817 van 24 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 maart 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 4 februari 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 11 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 8 maart 2019 als begeleide minderjarige België binnen en verzoekt op 21 oktober 2021 om internationale bescherming. Op 24 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Bij arrest met nr. 275 253 van 14 juli 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.2. Op 7 juni 2022 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 16 augustus 2022 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest met nr. 285 614 van 1 maart 2023 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.3. Op 6 september 2023 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 13 juni 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag (bijlage 42).

1.4. Op 13 augustus 2024 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 4 februari 2025 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 14 februari 2025 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.08.2024 werd ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 13.03.2019, als minderjarige samen met zijn moeder (ov: (...)), een verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 28.06.2019 kennelijk ongegrond verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). De moeder van betrokkene diende tegen deze beslissing een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), doch deze verwierp het beroep op 02.03.2020. Op 23.10.2020 diende betrokkene, samen met zijn vader en moeder, een tweede VIB in. Dit VIB werd op 27.11.2020 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS en het beroep tegen deze beslissing werd op 01.10.2021 verworpen door de RVV. Op 21.10.2021 diende betrokkene in eigen naam een VIB in. Ook dit VIB werd door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard en dit op 28.03.2022. Het beroep tegen deze beslissing werd op 19.07.2022 door de RVV verworpen.

De duur van de procedures – namelijk iets minder dan 1 jaar voor het VIB samen met zijn moeder, iets meer dan 11 maanden voor het VIB samen met zijn ouders en iets minder dan 9 maanden voor het VIB in eigen naam – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verwijst naar de beweegreden van zijn vertrek uit Albanië en de onmogelijkheid om thans terug te keren naar zijn land van herkomst. Echter, betrokkene voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die reeds tijdens de VIB's naar voor werden gebracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene beweert dat het kennelijk onredelijk is om te veronderstellen dat hij, na zijn definitief vertrek uit Albanië en zijn verblijf in België, thans beroep kan doen op familie, vrienden of kennissen bij een afreis naar Albanië. Verder stelt hij ook dat hij een gebrek aan huisvesting en een inkomen zou hebben. Hieromtrent dient er vooreerst opgemerkt te worden dat beide ouders van betrokkene (ov: (...)) en zijn meerderjarige broer (ov: (...)) eveneens in België verblijven. Zijn ouders dienden op 03.07.2024 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis in, zijn meerderjarige broer diende op zijn beurt op 13.08.2024 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis in. Zowel de aanvraag van zijn ouders, als deze van zijn broer werden eveneens op 04.02.2025 afgesloten met een onontvankelijke beslissing. Ook zij beschikken niet over een verblijfsrecht in België. Bijgevolg kunnen we dus stellen dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf te vragen voor zowel betrokkene, als zijn ouders en zijn meerderjarige broer geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is en hij samen met zijn familie in Albanië kan verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Mede om die reden kan er dan tevens ook geen schending van art. 8 EVRM vastgesteld worden. Ook dient er opgemerkt te worden dat waar betrokkene stelt dat hij een belangrijk sociaal welzijn tot stand heeft gebracht in het kader van art. 8 EVRM, hij niet aantoonde dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Verder dient er opgemerkt te worden dat

betrokkene ruim 14 jaar in Albanië heeft verbleven en bijgevolg kunnen zijn verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn verblijf en relaties in het land van herkomst. Voor wat betreft de bewering dat hij in Albanië een gebrek aan huisvesting en inkomen zou hebben en dat hij hierdoor niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften, dient er eerst en vooral opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt waaruit zou blijken dat hij, en bij uitbreiding zijn familie, niet meer over een woonst zou beschikken in zijn land van herkomst, noch dat hij niet (tijdelijk) een woning zou kunnen huren in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Verder toont betrokkene niet aan dat hij, als meerderjarige, geen tewerkstelling zou kunnen bekomen in zijn land van herkomst om alzo een inkomen te genereren.

Voor wat betreft de bewering dat de behandeling van een regularisatieaanvraag een zeer lange tijd in beslag kan nemen, waardoor het voor betrokkene onmogelijk is om in te schatten hoelang hij in Albanië zou moeten verblijven, dient er opgemerkt te worden de wet geen maximumtermijn voorziet waarbinnen een antwoord moet worden verschaft op een aanvraag tot verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien. (RVV, arrest nr. 270908 van 05.04.2022)

Vervolgens beweert betrokkene dat hij in België naar school gaat. Echter, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar hij niet langer school- en/of leerplichtig is en hij evenmin bewijzen voorlegt dat hij als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kan hij op basis van een studentervisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.

Ook de bewering dat hij werkzaam is als keukenmedewerker (betrokkene legt een arbeidsovereenkomst voor d.d. 01.07.2023) kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene momenteel geen officiële toestemming heeft om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Indien hij een machtiging tot verblijf wenst te verkrijgen op basis van tewerkstelling dient hij hiervoor de gewijzigde procedure op te starten en te volgen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen enkele (zelfs maar potentiële) bedreiging van de openbare orde vormt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (de verwijzing naar zijn "langdurig" verblijf in België, dat hij de Nederlandse taal spreekt, dat hij werkwilgig is en dat hij sinds oktober 2022 aangesloten is bij voetbalclub FC T. H. (...)) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"(...)

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. Door de verzoekende partij werd in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf zijn bijzonder langdurig verblijf in België benadrukt, nadat hij Albanië had verlaten toen hij de leeftijd had van 14 jaar. Verzoeker benadrukte eveneens de bijzonder lange periode dat hij afwezig is gebleven uit zijn land van herkomst (Albanië), waardoor hij de binding met zijn land van herkomst is verloren.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de door hem aangehaalde elementen in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf. Er kan tevens, op basis van het administratief dossier, worden vastgesteld dat verzoeker Albanië verliet 6 maart 2019, toen hij nog minderjarig was. Sindsdien keerde hij niet meer terug naar Albanië.

Verzoeker reisde met zijn familie naar België toe. Op 13 maart 2019 diende de moeder van het gezin vervolgens een verzoek in tot internationale bescherming. Door de vader van het gezin werd aan de grens een eerste verzoek tot internationale bescherming ingediend op 1 juni 2019. De verzoeken tot internationale bescherming werden evenwel afgewezen.

Verzoeker verliet Albanië derhalve meer dan 6 jaar geleden. Hij verblijft sindsdien in België.

Het bijzonder langdurig verblijf in België en de breuk met zijn land van herkomst (Albanië) vormen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, zoals door de verzoekende partij werd aangehaald in zijn aanvraag.

Het is kennelijk onredelijk dat de gemachtigde stelt dat, gelet op de persoonlijke situatie van verzoeker, het als erg onwaarschijnlijk wordt beschouwd in de bestreden beslissing dat verzoeker geen binding meer heeft met zijn land van herkomst omdat de verzoekende partij eerder in Albanië verbleef voor een periode van "ruim 14 jaar". Er werd kennelijk geen, dan wel onvoldoende, rekening gehouden met de zeer lange periode die verstreken is sinds verzoeker Albanië verliet en het verlies van binding met zijn land van herkomst omwille hiervan.

Zijn verblijf in België staat op de voorgrond net als de binding die verzoeker heeft opgebouwd alhier, niet het verleden dat hij heeft gekend in Albanië. De gemachtigde heeft hier geen tot amper oog voor in de bestreden beslissing door enkel zeer abstract te vermelden in de bestreden beslissing dat verzoeker in Albanië verbleef voor een periode van "ruim 14 jaar".

Verzoeker had de leeftijd van 14 jaar bij zijn vertrek uit Albanië. Hij maakte zijn verdere adolescentie – een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, aangezien deze als vormende jaren kunnen worden beschouwd – door buiten Albanië en in België (onder meer via zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving via onderwijs, vrije tijd en het zich eigen maken van één van de landstalen). Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen. Uit de stukken uit het dossier en de verklaringen van verzoeker blijkt dat significante personen in zijn leven hier in België zijn waarden en visies hebben beïnvloed en deze verder hebben ontwikkeld. Verzoeker verblijft ondertussen meer dan 6 jaar in België, nadat op 13 maart 2019 uit Albanië vertrok. De documenten in het administratief dossier geven dan ook blijk van een goede integratie van verzoeker in de Belgische samenleving (bv. via zijn school, zijn voetbalclub of zijn tewerkstelling als keukenmedewerker).

Verzoeker heeft zich hierdoor een levensstijl eigen gemaakt die in sterk contrast staat met de heersende waarden en normen in Albanië. Verzoeker heeft door zijn jarenlange afwezigheid uit Albanië geen ervaring of kennis meer over hoe zij zich dient te gedragen in deze samenleving.

De gemachtigde miskent hierdoor de aangehaalde elementen door verzoeker in de bestreden beslissing. De gemachtigde heeft onvoldoende oog voor de binding die verzoeker heeft opgebouwd met België. De situatie van verzoeker werd niet op een redelijke en zorgvuldige manier betrokken in de gemaakte beoordeling.

De gemachtigde miskent dan ook deze (gekende) gegevens, hetgeen getuigt van een onzorgvuldig en onredelijk oordeel.

Het is daarom kennelijk onredelijk om, gelet op bovenvermelde elementen, te veronderstellen dat de verzoekende partij, na zijn vertrek uit Albanië en zijn verblijf in België, thans beroep kan doen op familie, vrienden of kennissen bij een afreis naar Albanië. De langdurige afwezigheid van verzoeker uit Albanië, de redenen waarom hij vertrok uit Albanië en zijn langdurig verblijf in België wijzen net op het tegendeel.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom kennelijk onredelijk en onzorgvuldig.

Dat de gemachtigde stelt dat verzoeker in Albanië verbleef voor een periode van "ruim 14 jaar", wijst er minstens op dat het langdurig verblijf van verzoeker in België werd miskend, doordat het zeer langdurig verblijf van verzoeker buiten Albanië thans de belangen die hij nog heeft in Albanië ruimschoots overstijgt.

Het gaat niet op om het aantal jaren verblijf op te tellen in elk land. Er dient daarentegen rekening te worden gehouden met de meest recente situatie van verzoeker.

Verzoeker had de leeftijd van 14 jaar bij zijn vertrek uit Albanië. Verzoeker verbleef sindsdien onafgebroken in België, zoals blijkt uit de bijgevoegde stukken aan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet en het administratief dossier van verweerder. In deze periode heeft verzoeker een belangrijk privéleven (sociale bindingen) tot stand gebracht, dewelke actueel centraal staan in het leven van verzoeker.

De gemachtigde oordeelt dan ook op kennelijk onredelijke wijze door de achterhaalde situatie – met name dat verzoeker eerder langdurig verbleef in Albanië – thans nog steeds te beschouwen als primair ten opzichte van de zeer langdurige periode dat verzoeker verblijvende is buiten Albanië. Het is deze laatste periode die duidelijk primeert in het leven van verzoeker. Dat hij voorheen verbleven heeft in Albanië, kan niet als primair of zelfs gelijkwaardig beschouwd worden aan het zeer langdurig en vooral actueel verblijf in België, temeer gelet op de door hem aangehaalde elementen (documenten) in het kader van haar aanvraag tot machtiging van verblijf die net een zeer sterke binding laten zien met België doorheen de jaren dat hij verblijvende was in België.

Het verblijf in België staat op de voorgrond net als de binding die verzoeker heeft opgebouwd alhier, niet het verleden dat hij heeft gekend in Albanië. De gemachtigde heeft hier geen tot amper oog voor in de bestreden beslissing.

De gemachtigde miskent dan ook deze (gekende) gegevens, hetgeen getuigt van een onzorgvuldig en onredelijk oordeel.

Het is daarom kennelijk onredelijk om, gelet op bovenvermelde elementen, te veronderstellen dat de verzoekende partij, na zijn vertrek uit Albanië en zijn verblijf in België, thans beroep kan doen op familie, vrienden of kennissen bij een afreis naar Albanië. De langdurige afwezigheid van verzoeker uit Albanië, de redenen waarom hij vertrok uit Albanië en zijn langdurig verblijf in België – hetgeen verzoeker allen gestaafd heeft en hetgeen wordt erkend door de gemachtigde – wijzen net op het tegendeel.

De door verzoeker bijgebrachte documenten en de argumenten in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf, vormden dan ook minstens een “begin van bewijs” dat verzoeker geen beroep kan doen op een familiaal of sociaal netwerk in Albanië, zoals ten onrechte niet wordt erkend in de bestreden beslissing.

De familie van verzoeker verblijft bovendien in België. Dit blijkt uit het administratief dossier. Dat zij een bevel hebben gekregen om het grondgebied te verlaten verandert deze feitelijke vaststelling niet. Voor verzoeker vormt de aanwezigheid van zijn familie in België een feit. Verzoeker baseert zich op dit feit als een buitengewone omstandigheid. Het komt aan de gemachtigde dan ook toe om dit feit an sich te beoordelen als buitengewone omstandigheid, niet door te stellen dat dit feit van geen tel is doordat de familieleden van verzoeker België dienen te verlaten. Een bevel om het grondgebied te verlaten verandert immers niet de feitelijke vaststelling dat de familie van verzoeker zich in België bevindt. Dit is de huidige situatie, ongeacht wat dit idealiter moet zijn volgens verweerder. Hierop baseert verzoeker zich.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. Verzoeker merkt verder op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat verzoeker slechts voor een “tijdelijke” of “korte” periode moet verblijven in Albanië, in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging van verblijf.

Wat “tijdelijk” of een “korte” periode is, wordt niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium “tijdelijk” en een “korte” periode nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Albanië om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode – dewelke fundamenteel is in de beoordeling – omschrijft als “tijdelijk” of “kort”, zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder “tijdelijk” of “kort” verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven periode, “tijdelijk” of “kort”, in de mogelijkheid zou zijn om in Albanië te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat er meer dan 5 maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (04.02.2025) en het moment van het indienen van de aanvraag (13.08.2024), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de “buitengewone omstandigheden” niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die verzoeker had ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In eerste instantie beperkt verzoeker zich tot een herhaling van een aantal elementen uit zijn aanvraag, namelijk zijn *“bijzonder langdurig verblijf in België”* en *“de bijzonder lange periode dat hij afwezig is gebleven uit zijn land van herkomst (Albanië), waardoor hij de binding met zijn land van herkomst is verloren”*, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing daarover, met name dat *“hij niet aantoont dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM”*, dat hij *“ruim 14 jaar in Albanië heeft verbleven”* zodat *“zijn verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken (kunnen) worden met zijn verblijf en relaties in het land van herkomst”*, dat hij *“geen enkel bewijs voorlegt waaruit zou blijken dat hij, en bij uitbreiding zijn familie, niet meer over een woonst zou beschikken in zijn land van herkomst, noch dat hij niet (tijdelijk) een woning zou kunnen huren in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf”*, dat hij niet aantoont *“dat hij, als meerderjarige, geen tewerkstelling zou kunnen bekomen in zijn land van herkomst om alzo een inkomen te genereren”*, en dat *“(d)e overige aangehaalde elementen (de verwijzing naar zijn “langdurig” verblijf in België, dat hij de Nederlandse taal spreekt, dat hij werkwilgig is en dat hij sinds oktober 2022 aangesloten is bij voetbalclub FC T. H. (...))(...) niet (verantwoorden) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend”* nu deze elementen tot de gegrondheid behoren en in deze fase niet worden behandeld, te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Hiermee toont hij dan ook niet aan dat deze elementen incorrect of op kennelijk onredelijke wijze zijn beoordeeld in de bestreden beslissing, of dat deze beslissing is aangetast door enige onregelmatigheid of onwettigheid.

Waar verzoeker het kennelijk onredelijk acht dat wordt gesteld dat het als erg onwaarschijnlijk wordt beschouwd dat hij geen binding meer heeft met zijn land van herkomst omdat hij eerder in Albanië verbleef voor een periode van *“ruim 14 jaar”*, kan de Raad slechts vaststellen dat een dergelijk motief niet kan worden gelezen in de bestreden beslissing. Wel wordt in deze beslissing gesteld dat verzoeker *“ruim 14 jaar in Albanië heeft verbleven”* zodat *“zijn verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken (kunnen) worden met zijn verblijf en relaties in het land van herkomst”*, dat verzoeker *“geen enkel bewijs voorlegt waaruit zou blijken dat hij, en bij uitbreiding zijn familie, niet meer over een woonst zou beschikken in zijn land van herkomst, noch dat hij niet (tijdelijk) een woning zou kunnen huren in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf”* en dat verzoeker niet aantoont *“dat hij, als meerderjarige, geen tewerkstelling zou kunnen bekomen in zijn land van herkomst om alzo een inkomen te genereren”*. Verzoeker toont niet aan dat dit feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is. Evenmin toont verzoeker aan dat enig specifiek gegeven inzake zijn lang verblijf en de elementen van integratie onterecht niet in rekening is gebracht. Waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat hij zich door zijn goede integratie in de Belgische samenleving *“een levensstijl eigen gemaakt (heeft) die in sterk contrast staat met de heersende waarden en normen in Albanië”* en dat hij *“door zijn jarenlange afwezigheid uit Albanië geen ervaring of kennis meer (heeft) over hoe zij zich dient te gedragen in deze samenleving”*, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die hij bovendien niet heeft aangehaald in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet, zodat hij verwerende partij niet dienstig kan verwijten daarmee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing en “de aangehaalde elementen door verzoeker in de bestreden beslissing” te miskennen. Evenmin kan verzoeker verwachten dat de Raad dit element in rekening neemt bij zijn beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing.

Voorts wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld:

“Zowel de aanvraag van zijn ouders, als deze van zijn broer werden eveneens op 04.02.2025 afgesloten met een onontvankelijke beslissing. Ook zij beschikken niet over een verblijfsrecht in België. Bijgevolg kunnen we dus stellen dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf te vragen voor zowel betrokkene, als zijn ouders en zijn meerderjarige broer geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is en hij samen met zijn familie in Albanië kan verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Mede om die reden kan er dan tevens ook geen schending van art. 8 EVRM vastgesteld worden.”

Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Hij wijst er in zijn verzoekschrift op dat zijn familie in België verblijft en dat dit voor hem een feit vormt dat voor hem een buitengewone omstandigheid uitmaakt waaraan een bevel om het grondgebied te verlaten niets verandert, doch hij betwist niet dat zijn ouders en broer onwettig in België verblijven en bijgevolg ook het land dienen te verlaten, “zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is en hij samen met zijn familie in Albanië kan verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf”. De Raad herhaalt dat de vreemdeling klaar en duidelijk in zijn aanvraag moet vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Te dezen heeft verzoeker in zijn aanvraag evenwel geen enkel concreet element aangebracht waaruit kan blijken dat zijn broer en ouders niet in staat zouden zijn om met hem mee te gaan naar zijn land van herkomst om aldaar een machtigingsaanvraag in te dienen. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat hij “geen enkel bewijs voorlegt waaruit zou blijken dat hij, en bij uitbreiding zijn familie, niet meer over een woonst zou beschikken in zijn land van herkomst, noch dat hij niet (tijdelijk) een woning zou kunnen huren in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf” en dat hij niet aantoont “dat hij, als meerderjarige, geen tewerkstelling zou kunnen bekomen in zijn land van herkomst om alzo een inkomen te genereren”.

Tot slot voert verzoeker aan dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat hij slechts voor een “tijdelijke” of “korte” periode moet verblijven in Albanië, in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf. Hiermee toont hij niet aan dat de gemachtigde een incorrecte invulling heeft gegeven aan de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uitgang van incorrecte feiten of onzorgvuldig of onredelijk optrad. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te willen voorhouden, kan de gemachtigde uiteraard niet bepalen binnen welke termijn, na de terugkeer naar het land van herkomst, er eventueel een positief antwoord zal komen op een aanvraag om machtiging tot verblijf die via de reguliere procedure wordt ingesteld. Deze termijn hangt immers af van de snelheid waarmee de aanvrager zelf ageert en is afhankelijk van het al dan niet volledige karakter van diens aanvraag om machtiging tot verblijf. Door er nog op te wijzen dat er “meer dan 5 maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (04.02.2025) en het moment van het indienen van de aanvraag (13.08.2024), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode”, toont verzoeker niet aan dat een aanvraag die wordt ingediend volgens de reguliere procedure niet binnen een redelijke termijn zal worden behandeld. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt ook dat de gemachtigde de woorden “tijdelijk” en “kort” veeleer gebruikt om aan te geven dat een terugkeer naar Albanië geen definitief karakter dient te hebben. Verzoeker maakt bovendien niet aannemelijk dat het feit dat de behandeling van een verblijfsaanvraag via de reguliere procedure niet echt kort zou zijn ertoe zou kunnen leiden dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat de aangevoerde gegevens niet toelaten te besluiten tot het bestaan van een buitengewone omstandigheid niet correct zou zijn.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN